

[Jørgen Jensen.]

lige aktivitet, som er forudsat. Men det er altså en beskeden produktionsfremgang, vi kan regne med realøkonomisk set.

Nu kommer der en spænding i vor økonomi derved, at hvis man sammenstiller disse realøkonomiske perspektiver med den pengeøkonomiske udviklingstendens, så viser der sig at være en stor forskel, et gab så at sige. Man regner med, at pengeindkomsterne vil stige med en halv snes procent, og det giver naturligvis anledning til større forbrugskrav og også til en større import. Jeg synes, det er ganske lige ud ad landevejen at sige, at der derfor må ske en vis reduktion af den købekraft, som er til befolkningens rådighed. Denne reduktion finder først og fremmest sted gennem den stramme finanspolitik, der føres, og som skal føres. Nu har jeg lagt mærke til, at i den økonomiske årsoversigt skønnes det, at der senere på året vil komme en vis stabilisering, og det vil jeg da hilse med stor glæde. Efterhånden skulle både den indenlandske efterspørgsel og også importen komme mere på linje med de reelle produktionsmuligheder, og så indtræffer der en mulighed for at gøre noget ved det centrale problem: at bedre betalingsbalancen.

Så er der igen spørgsmålet om, hvilke økonomisk-politiske muligheder vi har for at sikre og fremme denne stabiliseringstendens. Jeg vil nævne fire vigtige faktorer i denne henseende.

Efter min og også efter mit partis opfattelse ville det være uhyre klogt, hvis vi her i landet lærte at føre en indkomstpolitik. Vi, det er både regeringen, folketinget og også organisationerne. Jeg vil som begrundelse herfor sige, at der er jo ingen, der har nogen virkelig glæde af den stadige og alt for stærke stigning i pengeindkomsterne. Den giver stigende priser og omkostninger, og det kan på lidt længere sigt alvorligt skade vor konkurrenceevne over for udlandet. Den giver, som al erfaring har vist, også anledning til og god begrundelse for en hård finans- og skattepolitik herhjemme. Og når

på denne måde befolkningen dels gennem prisstigninger, dels gennem højere skatter fratages det væsentligste af de højere pengeindkomster, de kan tillkæmpe sig, ja, hvad bliver der så egentlig tilbage?

Jeg så altså gerne, at vi i højere grad end hidtil kom ind på indkomstpolitiske overvejelser, og sådanne måtte naturligvis foretages under den bestemte forudsætning, at der var en rimelig balance mellem de forskellige befolkningsgrupper og de forskellige indkomstgrupper. Desværre læser jeg i aviserne til morgen, at forbundsformand Hans Rasmussen, der, så vidt jeg forstår, i realiteten og principielt er enig i, at man bør føre indkomstpolitik, er skeptisk over for mulighederne i så henseende, og han giver den begrundelse, at han ikke rigtig tror på regeringens hvad man kan kalde almindelige politik. Det er sørgeligt, for jeg så som nævnt gerne, at vi kunne samles om noget sådant.

Som nr. 2 vil jeg nævne finanspolitikken, og her vil jeg slå fast — og det kan man jo meget klart læse ud af finanslovsforslaget — at vi faktisk fører en særdeles stram finanspolitik. Vi har aldrig haft så stort et kasseoverskud som i det finansår, vi går ind i. Vi har heller aldrig før haft så store statsudgifter. Den offentlige aktivitet steg jo betydeligt sidste år, og jeg konstaterer med glæde og værdsætter, at stigningstakten nu vil blive noget mindre. Jeg håber, at denne mere moderate stigningstakt kan holdes også i de kommende år.

Mit parti kan dernæst godtage, at toppen nu tages af denne stærke offentlige aktivitet ved iværksættelse af et igang sættelsesstop her fra de kommende dage og gældende sommeren over indtil efteråret. Det drejer sig øjensynlig om en nedskæring af udgifterne på 200 à 300 mill. kr. Det gælder jo om at få frigjort arbejdskraft fra de forskellige sektorer specielt til fordel for den eksportproduktion, som det er nødvendigt at forøge, hvis vi overhovedet skal gøre os nogen forhåbninger om at kunne løse betalingsbalanceproblemet, og denne eksport-